

Grunnlovens nye miljøparagraf misbrukes til klimasøksmål

Ole Henrik Ellestad*

Klima er ikke miljø, og naturen selv har svekket miljøargumentene mot oljeboring i Arktis. Vurderes klima, må retten inkludere at de største CO₂-forekomster observeres over klodens enorme regnskogområder, at naturen regulerer CO₂-nivået, samt bygge på resultatene som viser de dominerende naturlige variasjoner. Men det holder med å vise til IPCCs lange rekke av dementier, at drivhuseffekten ikke påvises oppe i troposfæren der IPCC hevder den særlig skal markere seg, og at systematisk reduksjon av skydekket mellom 1987 og 2000 gir en økt energitilgang fra solen som er tre ganger større enn IPCCs påståtte CO₂-effekt. «Science is settled» er en skrøne.

Greenpeace og Natur og Ungdom har rettet søksmål mot staten fordi tillatelsene i konsesjonsrunde 23 for oljeteing i Barentshavet vil stride mot Grunnlovens nye miljøparagraf 112. Men slike beslutninger må være politikernes og Stortingets ansvar, ikke rettens. Også andre årsaker tilsier det. Søksmålets miljøbegrunnelse er svekket ved mindre is i Arktis og lengre avstand til iskanten, at olje er en naturlig substans som nedbrytes raskt om ulykken skulle være ute, og at isen transporteres relativt raskt ved transpolar drift ut av området mot åpent hav. Klima er heller ikke miljø, og offisielle data viser at forholdene i Arktis i 1920–45 og i dag er relativt like, med nesten like lite is flere steder. Havstrømmer, vinder og sol former syklusene som er påvist lang tid tilbake – hele 8 000 år i sedimenter.

Jusekspert og professor Hans Petter Graver spår muligheter for «seier» for miljøbevegelsen og tilhørende endring i forvaltningspraksis (Klassekampen 22.10). Basis for resonnementet finnes i hans tro på IPCC-leirens tolkning av IPCC-rapportene. Men det er forskjell på å tilpasse juridiske lover til samfunnets behov og å manipulere omtalen av fysiske klimalover for å tilpasse omtalen til IPCCs mandat om å belyse menneskeskapt endringer. IPCCs myter har bare overlevd grunnet myndigheters og medias ensidige regi. Det ville også være et paradoks om retten skulle neglisjere §100 i grunnloven, siste setning: «Det pålegges statens myndigheter å legge forholdene til rette for en åpen og opplysende offentlig samtale» for å dømme i brudd på andre paragrafer i Grunnloven.

Så en eventuell rettslig avgjørelse som inkluderer klimavitenskap, må baseres på et helhetlig grunnlag inklusive den dominerende litteratur om naturlige variasjoner. Deler av den finnes også «gjemt» langt inne i IPCC-rapportene. Der omtales fundamental kunnskap som strider mot konklusjonen om at menneskelige årsaker bidrar til mer enn 50 % av klimavariasjonene. Retten kan ikke basere sitt resonnement på den høyprofilerte misforståelsen der denne 50 %-andelen forveksles med sikkerhetsestimatet på 95 % (anslag, ikke beregnet). Internasjonal støtte til IPCC er sterkt synkende fra 2009. Bare 25 % av nordmenn mener at klimavariasjoner er blant de tre viktigste samfunnsutfordringer. Bløffen har ikke fått feste.

I siste rapport har IPCC ingen forklaring på utfelingen av global middeltemperatur. Påstanden om at varmen knyttet til drivhuseffekten

har gått ned i dyphavet er en vitenskapelig merkverdighet. Det er solstråler og tilhørende energi som kan trenge ned mot 180 m dyp, og som langt overstiger infrarød stråling knyttet til drivhuseffekten, som bare går 1 mm ned. **Science is far from settled.**

Og her er dementier av skremslene. Rundt 30 000 isbjørn i dag mot 5 000 i 1961. Ekstremvær vil domineres av naturlige variasjoner de neste 20–30 år (IPCC 2012), og norsk statistikk viser heller ingen signifikant ekstremværendring. Ingen global økning i orkaner, flom og tørke, eller av tornadoer i USA (IPCC 2013). Variasjoner av stormer i Nord-Atlanteren (og Norge) er ikke relatert til CO₂-økning (IPCC 2007). Havnivåøkning er i snitt 1,9 mm per år siden isveksten under den Lille istid ble avsluttet i

1860. Maldivene, Tuvalu, Vanuatu og Kiribati har ingen havnivåøkning, men til dels nedgang etter 1960. Nedbør i mange områder er primært avhengig av vindretning som også varierer systematisk, og mekanismer for skydannelse. Klimaet i Norge domineres av sol, vindmønsteret NAO og Golfstrømmen (maksimum i 1930-årene) m.m. Langt flere mennesker dør av kulde enn varme. Antarktis er litt kaldere med mer sjøis siden 1980.

Figuren (Akasofu) viser IPCCs temperaturkurve fra 1800-tallet med varme og kalde periodiske

variasjoner om middelverdien som har steget med 0,45° C per århundre siden *Lille istid*. Temperaturutviklingen har fulgt dette mønsteret og ser ut til å gjøre det også i fortsettelsen. Men IPCCs beregninger har overført den siste naturlige oppvarmingsfasen til CO₂-effekt. Da tar beregningene «helt av» – basert på en periode på kun 20 år, mens observasjonene viser utfletting, og solforskere spår kaldere tider mot 2040 (grønn kurve), som under Napoleon eller tidlig 1900-tall.

Parisavtalen bygger, uten at det er nevnt, i realiteten på denne kurven. Frivillige utslippskutt skal ifølge MIT og Lomborg bare redusere temperaturstigningen med ca 0,2° C i 2100. Likevel skal målet være 2° C, med håp om under 1,5° C. Enkelt å oppfylle når det blir kaldere.

IPCC-hypotesens fallitt er stilltiende erkjent og spillet rundt rettetten har begynt. Rettens dom bør reflektere det. Så slipper man en latterliggjøring av rettsvesenet.

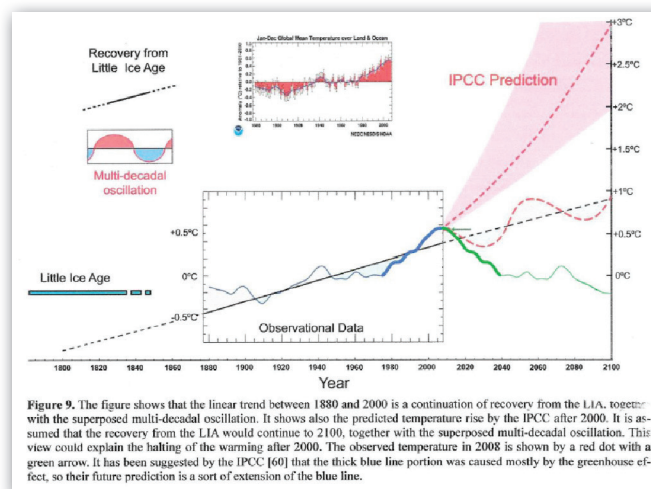

Figure 9. The figure shows that the linear trend between 1880 and 2000 is a continuation of recovery from the LIA, together with the superposed multi-decadal oscillation. It shows also the predicted temperature rise by the IPCC after 2000. It is assumed that the recovery from the LIA would continue to 2100, together with the superposed multi-decadal oscillation. This view could explain the halting of the warming after 2000. The observed temperature in 2008 is shown by a red dot with a green arrow. It has been suggested by the IPCC [60] that the thick blue line portion was caused mostly by the greenhouse effect, so their future prediction is a sort of extension of the blue line.